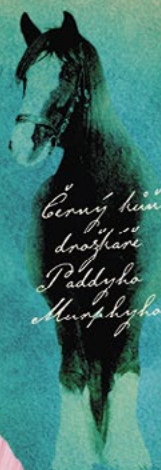

Nancy Springerová

*Olivní masť
Larova
Morganseva*

*Čaj a páteř
u vikomtessy
Otelie*

*Černý kůň
drozopale
Paddyho
Murphyho*

*Síť na vějíři
lady Cecílie*

Enola Holmesová

PŘÍPAD RŮŽOVÉHO VĚJÍŘE

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ růžového vějíře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová
Enola Holmesová – Případ růžového vějíře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Enola
Holmesová

PŘÍPAD RŮŽOVÉHO VĚJÍŘE

Nancy Springerová

přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

Copyright © Nancy Springer, 2008

Translation © Vendula Davidová, 2023

Cover images © Pirat Pirat; KathySG; Krakenimages.com; Zuzule; marebella;
Erik Lam; Morphart Creation; white snow; Snezhana_G / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6246-4 (1. vydání, 2023)

ISBN e-knihy 978-80-253-6256-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6257-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6258-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

KVĚTEN, 1889

„Je to již více než osm měsíců, co ta dívka zmizela...“

„Ta dívka má jméno, můj drahý Mycrofte,“ přeruší ho Sherlock jen s lehkým nádechem káravého tónu v hlase, protože si uvědomuje, že je na večeři bratrovým hostem. Ačkoli působí jako samotář, je Mycroft skvělým hostitelem a dříve, než zmíní ten nepříjemný problém s jejich mladší sestrou Enolou Holmesovou, počká, než oba dojí holuba s rybízovou omáčkou.

„Enola. A bohužel ani není pohřešovaná v tom pravém smyslu slova,“ dodá Sherlock tiše, skoro až rozmarně. „Vzbouřila se, vzala do zaječích a neustále nám úspěšně uniká.“

„To však není to jediné, v čem je úspěšná.“ Mycroft zabručí, když se natáhne pro karafu z broušeného skla, přičemž ho zbrzdí jeho objemné křivky.

Sherlock si je vědom, že jeho starší bratr chce něco podstatného říct, a tak potichu čeká, než dolije sklenice vynikajícím portským, díky němuž je tento rozhovor o něco příjemnější. Oba si povolí vysoké naškrobené límce a rozepnou knoflík u smokingu.

Mycroft usrkne a pak promluví svým obvyklým nezáživným a popuzujícím způsobem: „Během těch osmi měsíců napomohla zachránit tři pohřešované osoby a předvést tři nebezpečné zločince před soud.“

„Všiml jsem si,“ uzná Sherlock. „A co s tím?“

„Cožpak jsi v jejich aktivitách nezaznamenal velmi znepokojivý model?“

„Ani v nejmenším. Jde o čirou shodu okolností. Na případ markýze z Basilwetheru narazila náhodně. Lady Cecilii Alis-tairovou našla, když v převleku jeptišky pomáhala chudým lidem v ulicích. A...“

„A jen tak *náhodou* dokázala určit totožnost únosce?“

Za tu kousavou poznámku donutí Sherlock Mycrofta uhnout pohledem.

„A, jak jsem se chystal dopovědět, co se týká Watsonova zmizení, kdyby nebyl tak veřejně spojován se mnou, zapojila by se snad do toho?“

„Ty ale nevíš, jak a proč se zapojila. Stále jsi nepřišel na to, jak ho našla.“

„Ne,“ přiznal Sherlock Holmes, „nepřišel.“ Zčásti díky omamnému účinku bratrova skvělého vína už necítí ostré zklamání ani silné obavy, když myslí na svou uprchlou sestru. Od incidentu s Watsonem již také uběhl nějaký čas a staly se jiné události. „A není to poprvé, co mě přelstila,“ pravil skoro hrdě.

„Pche. K čemu jí budou dobré lsti a troufalost, až se z ní stane žena?“

„Téměř k ničemu, předpokládám. Nezapře, že je dcerou matky sufražetky. Teď se alespoň nestrachuji o její bezpečí. Je více než zřejmé, že je schopná se o sebe postarat.“

Mycroft mávne rukou, jako by odháněl nepříjemný hmyz. „O to nejde. V sázce je budoucnost té dívky, ne její přežití. Co se s ní stane za pár let? Žádný džentlmen si nevezme za což tak nezávislou mladou ženu, jež se zajímá o kriminální aktivity!“

„Je jí jenom čtrnáct, Mycrofte,“ upozorní trpělivě Sherlock. „Až dosáhne věku námluv, pochybuji, že bude ještě stále nosit dýku ve výstřihu.“

Mycroft pozvedne své husté obočí. „Ty si myslíš, že se jednou bude řídit podle společenských pravidel? Ty, který jsi odmítl angažovat se v jakémkoli uznaném oboru a místo toho sis vymyslel vlastní živobytí?“

První a jediný soukromý detektiv na světě pohrdavě mávne rukou. „Je to *žena*, můj drahý Mycrofte. Je biologicky dáno, že se bude chtít usadit a mít potomky. První náznaky ženské dospělosti ji donutí...“

„To jsou bláboly!“ Mycroft už dále nedokáže držet na uzdě svou příkrst. „Ty si skutečně myslíš, že se naše rebelská sestra usadí a bude si hledat manžela...“

„No ovšem, co jiného by dělala?“ odsekne mu poněkud popuzený Sherlock. Slavný detektiv není zvyklý, že by jeho proslovy někdo komentoval slovem *bláboly*. „Že by se snad hodlala hledáním nezvěstných a chytáním zloduchů živit dlouhodobě?“

„I to je možné.“

„Ty věříš tomu, že by se mohla dát na podnikání? Jako moje konkurentka?“ Sherlockovu mrzutost střídá pobavení a začne se pochechtávat.

„Nevylučoval bych to,“ pronese Mycroft tiše.

„Příště budeš říkat, že kouří doutníky!“ Sherlock se teď od srdce zasměje. „Nezapomněl jsi snad, že naše sestra je jenom umíněné dítě? Ona přece není schopna udržet si tak pevně stanovené hodnoty. To je absurdní, můj drahý Mycrofte, naprosto absurdní!“

KAPITOLA PRVNÍ

Mými jedinými klienty jakožto „doktora Ragostina, vědeckého investigátora“ byli zatím jen postarší zavalitá vdova dychtící po tom vypátrat svého ztraceného psíka; vyděšená dáma, která nemohla najít hodnotný rubín ve tvaru srdce, dar od manžela; a armádní generál, jemuž zmizel nejcennější suvenýr z Krymské války, konkrétně kulkami prostřílená holenní kost podepsaná doktorem, který ji amputoval.

Všechno jen takové maličkosti. Svou energii bych měla soustředit na mnohem důležitější cíl, a to najít mámu. Věděla jsem, že se někde toulá s cikány, a slíbila jsem si, že ji na jaře vypátrám. Ne abych jí něco vyčítala nebo se jí vnucovala, jen jsem se chtěla znovu setkat se svým... jak bych to řekla, se ztraceným členem své rodiny.

Jenže už byl květen a já se jí vůbec nepokoušela najít. Ani jsem vlastně nevěděla proč, snad jen, že mě zdržela práce v Londýně.

Práce? Psík, drahokam a holenní kost?

Ale klienti byli klienti, řekla jsem si. Samozřejmě pro nikoho z nich nebylo nutné (ani možné) setkat se s věhlasným (a fiktivním) doktorem Ragostinem. To „slečna Ivy Meshlová“, jeho věrná asistentka, místo něj vrátila vděčné vdově rozkošného kudrnatého kokršpaněla, kterého našla u nechvalně známého obchodníka s čistokrevnými psy ve čtvrti Whitechapel. Podobně také „slečna Ivy Meshlová“ vyřešila záhadu ztraceného šperku jednoduše tak, že vyslala chlapce z ulice, ať vyleze na lípu u okna do dámina pokoje a podívá se do hnízda straky. (Jak jednoduše bych tam vylezla sama, a tolik jsem po tom toužila! Ale společenská pravidla to nedovolovala.) A co se týká generálovy nohy, byla jsem jí poněkud vlažně na stopě, když jsem se náhodně přimíchala k mnohem zajímavějšímu, a jak se ukázalo, naléhavějšímu případu.

Červenám se, ale musím přiznat, že první setkání se uskutečnilo v novém zařízení na Oxford Street, jež hojně a vděčně navštěvovaly dámy z vyšší společnosti, které v této drahé lokalitě chodily na nákupy. Ve smíšené společnosti se o něm však nemluvalo. Řeč je o prvních dámských veřejných toaletách v Londýně.

Tato skvělá inovace diskrétně uznávala, že dámy z dobrého rodu již nechtěly trávit dny doma, pár kroků od svých vlastních splachovacích toalet. Vstup stál jen jednu pencí, což se vyplatilo, když to bylo zapotřebí, ačkoli stejná částka by jednomu dítěti z East Endu poskytla chléb, mléko a školu na celý den. Poplatek zaručoval, že zařízení budou využívat převážně ženy z vyšších tříd, ačkoli si sem příležitostně troufla i nějaká

pracující dívka, jako například Ivy Meshlová se svými umělými kudrlinkami a laciným konfekčním oblečením.

Ten den jsem však nebyla přestrojená za lehce vulgární Ivy Meshlovou. Pochůzky mě zavedly do sousedství Britského muzea, které k mé smůle navštěvovali oba mí bratři, a tak jsem se převlékla za studentku. Svě nepěkné vlasy jsem stáhla do obyčejného drdolu a úzký vybledlý obličej jsem zakryla brýlemi s černými obroučkami. Ty nejenže mi opticky zmenšily děsivě vypadající nos, ale také ze mě učinily nezajímavý objekt, protože žádná elegantní dáma by nevyšla ven v brýlích. Na sobě jsem měla kvalitní šaty z tmavé vlněné tkaniny a podobně jednoduchý černý klobouk. Seděla jsem na ženských toaletách v potměšlém salóнку, vyzdobeném hnědou kůží a umělým mramorem, a užívala jsem si chvíle příjemné jistoty, že sem by Sherlock ani Mycroft nevkročili.

Zatím to byl vypjatý den, mezi londýnskou mužskou populací totiž nejsou učenkyně příliš v oblibě, ale tady jsem nezbuzovala žádnou pozornost. Bylo běžné, že unavené dámy si v chladném přitní salóнку na chvíli odpočinuly, než vyrazily do prachu a vedra ulic na další nákupy.

Zazvonil zvonek, služebná přešla na druhý konec místnosti otevřít dveře a dovnitř vkročily tři dámy. Prošly kousek ode mě, protože jsem seděla na červenohnědém plyšovém divanu přímo u dveří. Samozřejmě jsem nezvedla oči od novin, ani jsem nijak nedala znát, že jsem v té chvíli, co vstoupily dovnitř, vycítila, že je něco špatně, a to velmi. Bylo mezi nimi napětí.

Když procházely kolem, neslyšela jsem jiný zvuk než šustění jejich hedvábných spodniček. Nemluvily spolu.

Zajímalo mě, co se děje, a tak jsem zvedla oči, aniž bych pohnula hlavou (zírat napřímo se považuje za neslušné), ale moc jsem toho nedokázala odhadnout, protože ke mně byly otočené zády.

Dvě z nich byly postarší dámy, oblečené do drahých šatů s objemnými sukněmi, které vláčely za sebou. Mezi nimi stála mladší a hubenější dívka oděná podle nejnovější pařížské módy – bylo to úplně poprvé, co jsem viděla zvonovou sukni na někom skutečném, a ne jenom na figuríně z obchodního domu. Vlečka byla tvořena obrovskými nadýchanými mašlemi barvy citrínu a sukň samotná, tmavší žlutozelené barvy, byla nabíraná neviditelnými páskami, jako by měla napodobit druhý pas v oblasti kolen. Pod tím se znovu rozšiřovala do tvaru zvonu s kanýry, přičemž chodidla dívky byla zcela zakrytá. A protože ji sukň omezovala v chůzi, mohla dělat pouze slepičí krůčky. Zašklebila jsem se, když jsem ji viděla klopýtat. Přestože její hubená postava nemohla docílit tvaru přesýpacích hodin, což se považovalo za ideál, podle mého byla půvabným stvořením. Vypadalo to, jako by někdo svázel laň řemenem. Zdravý rozum se přirozeně musel vždycky obětovat módě, vzpomeňme na krinolíny a vycpávky pod sukň, ale tato dívka musela být jejím naprostým otrokem, když si na sebe vzala sukni, ve které se téměř nemohla hýbat!

Když se trojice blížila ke dveřím toalety, dívka se zničehonic zastavila.

„Tak pojď, dítě,“ přikázala jí jedna ze starších žen.

Dívka však neuposlechla a beze slova se poněkud neelegantně posadila. Přesněji řečeno, hodila sebou do jednoho z křesel potažených tmavou kůží, které bylo umístěno na druhé straně místnosti ode mě, a téměř při tom upadla.

A když se ke mně otočila, málem jsem nahlas vyjekla šokem a překvapením. Tu dívku jsem znala! Nemohla jsem se mýlit, neboť jsem si nesmazatelně pamatovala naše dobrodružství, sesterský vztah, který jsem k ní cítila, a strach, který jsem měla, když ji napadl škrtič. Nemohla jsem spustit oči z její citlivé a kultivované tváře. Byla to baronetova dcera, levoruká dáma, kterou jsem jednou našla a zachránila, ctihodná Cecilie Alistairová.

Dámy, které ji doprovázely jsem však neznala. Kde byla její matka, půvabná lady Theodora?

Lady Cecilii jsem viděla minulou zimu zmrzlou, hladovou, oblečenou v roztrhaných hadrech a s očima bez lesku, ale nic mě nemohlo připravit na to, jak vypadala nyní. Její obličej se zdál ještě ztrhanější, než když jsem ji viděla naposledy a měla naprosto sklíčený výraz ve tváři. Čelisti měla pevně sevřené a její jinak plné rty teď byly vzdorovitě zúžené. S výrazem divoké, zoufalé vzpoury čelila dvěma ženám naklánějícím se nad ní.

„To rozhodně ne, mladá dámo,“ prohlásila jedna z nich vůdcovským tónem, který prozrazoval, že je něco víc než jen gardedáma, možná babička nebo teta? „Jdeš s námi.“ Popadla sedící dívku za loket a druhá žena ji vzala z opačné strany.

Tou dobou jsem už měla zvednutou hlavu a nepokrytě na ně zírala. Ty dvě starší dámy ke mně naštěstí byly otočené zády a plně se soustředily na šestnáctiletou dívku v křesle.

Lady Cecilie odpověděla tlumeným hlasem: „Nemůžete mě přinutit,“ sesunula se hluboko do křesla a úplně si při tom pomáčkala citrínové ozdoby na šatech. Svěsila hlavu, takže kdyby ženy chtěly, aby vstala, musely by ji celou zvednout na nohy. V tom by nebyla taková potíž, a dokonce si myslím, že by to udělaly, kdybych se v místnosti nenacházela já. Podívaly se okolo, kdo by je mohl sledovat. Rychle jsem sklopila zrak k novinám, ale ony nebyly hloupé.

„No,“ uslyšela jsem jednu z nich pronést odměřeně, „budeme se muset prostřídat.“

„Jdi první,“ odpověděla druhá. „Počkám tady s ní.“

Jedna z nich vešla na toaletu a jakmile jsem uslyšela, že se zavřely dveře, znovu jsem zvedla pohled. Druhá žena se posadila do křesla a na chvíli se soustředila na úpravu svých hedvábných šatů, které vypadaly jako závěsy. V ten okamžik lady Cecilie zvedla hlavu a jako vězeň mající na paměti všechny možné způsoby útěku se podívala přímo na mě.

A poznala mě. I když jsme se potkaly jen jednou, v tu noc, kdy ji únosce málem zavraždil, věděla, kdo jsem. Prásk, bylo to jako když zapráská bič, takovou silou se naše pohledy setkaly. A i stejnou rychlostí, protože okamžitě sklopila zrak, nepochybně, aby před svou společnicí skryla své rozrušení.

Udělala jsem to samé. Zajímalo mě, jestli si pamatovala moje jméno, které jsem jí tak bezmyšlenkovitě a hloupě prozradila,

Enola Holmesová. Cítila jsem k této mimořádné nešťastné osobě sesterskou lásku, k baronetově dceři dvojího charakteru: levoruké umělkyni, která se uměla vcítit do těžkého údělu chudých, což vyjadřovala ve svých úžasných uhlových kresbách, a poslušné pravoruké lady Cecilii, kterou musela být ve společnosti.

Věděla jsem o ní mnohem víc než ona o mně. Mohla jsem jen hádat, jak mě té hroživé noci vnímala, tajemnou dívku v černém plášti, a s jakou nevěřičností se na mě dívala teď, za denního světla. Možná doufala, že ji znovu pomůžu, ať už jde o cokoli.

O co tedy mohlo jít? Odložila jsem noviny, jako by mě už nudily a začala jsem uvažovat nad zoufalým výrazem v korálových očích lady Cecilie a nad tím, jak bledý a vyzáblý měla obličej a jak matné byly její zlatohnědé vlasy pevně stažené z čela pod jednoduchým slamákem.

Když jsem se o chvíli později odvážila znovu se ni podívat, držela v ruce vějíř.

Velmi zvláštní vějíř, protože byl celý svítivě růžový, strašlivě obyčejný, a vůbec se nehodil k jejím citrónově žlutým mašlím, limetkové sukni a krémovým koženým rukavičkám a botám. Zatímco její nová drahá sukně byla ušita z nejemnějšího žlutozeleného hedvábí, vějíř byl vyrobený z obyčejného přehnutého papíru nalepeného na jednoduchá dřívka, a na lemu byla připevněna levná, růžově nabarvená pírká.

Její obstarožní doprovod, sedící blízko ní tak, aby ji dobře viděl, mrzutě pronesl: „Jsem si jistá, že nikdy nepochopím, proč s sebou taháš tu odpornou věc, když máš ten krásný vějíř,

který jsem ti dala. Krémový lesklý satén s vyřezávanými slovinovými lištami a krajkovým pouzdrem. Cožpak jsi zapomněla?“

Cecilie jí nevěnovala pozornost, rozevřela svůj růžový vějíř a začala se s ním ovívat, jako by si chtěla zchladit obličej. Všimla jsem si něčeho podstatného – držela ho v levé ruce. Zvolila si být sama sebou raději, než aby se podvolila pravidlům. Také jsem viděla, že vějíř nasměrovala jako takovou křehkou bariéru mezi sebou a svou společnicí. Na chvíli se za ním ukryla, ale pak se na mě podívala a v tom okamžiku si vějířem tukla do čela.

Její signál jsem ihned pochopila: *Pozor. Někdo nás sleduje.* Vějířovou mluvu vytvořili mladí milenci, kteří se chtěli vzájemně dvořit i v přítomnosti svého doprovodu. Nikdy jsem milence neměla, a ani neočekávám, že by se to někdy změnilo, ale během mého nevinného dětství ve Ferndell Hall, pod rozpačitým vedením mé matky jsem se často rozptylovala tím, že jsem vějířové mluvě přihlížela.

Aniž bych použila nějaké znamení, vzdychla jsem, jako by mi bylo horko a byla jsem unavená. Z velké kapsy schované vpředu po látkou mých šatů jsem vytáhla svůj vlastní vějíř, který jsem nosila ne abych vypadala elegantně nebo mohla flirtovat, ale jednoduše, abych se zchladila. Byl vyrobený z hnědého batistu, jednoduchý, ale vkusný. Rozevřela jsem ho víc než na půlku, abych naznačila přátelství.

Mezitím se jedna z žen vrátila z toalety a druhá ji vystřídala. Lady Cecilie využila příležitosti a začala vějířem divoce mávat, což bylo zcela jistě znamení rozrušení a nesnáží.

Na chvíli jsem si vějíř nechala nehybně na tváři. *Ano.* Říkala jsem jí, že rozumím. Něco bylo v nepořádku.

„Použivej pravou ruku,“ utrhla se na ni žena, která se nyní usadila do křesla, „a odlož tu hloupou hračku.“

I když Cecilie na chvíli zkoprněla, neposlechla.

„Řekla jsem, dej to pryč,“ přikázala jí její – vězitelka? Zdálo se, že přesně takovou roli ta postarší dáma hrála.

Lady Cecilie odpověděla: „Ne, baví mě to.“

„Ne?“ tón starší a větší ženy byl výhružný, ale pak polevil. „No tak dobře, klidně mi odmlouvej, ale jen v tomhle.“ Ztišila hlas a mluvila dál, vážně, ale tak potichu, že jsem ji neslyšela. Byla ke mně otočená ze strany. Seděla ztuhle, tělnatý pas sešněrovaný korzetem na maximum. Zatímco já navenek nevzrušeně mávala vějířem, v duchu jsem měla napnuté všechny smysly, jako lovecký pes při honu. Prohlížela jsem si ženu před sebou, abych ji poznala, kdybych ji měla znovu potkat, ale uvědomila jsem si, že bych jednu od druhé jen těžko rozeznala. Obě měly zvláště drobné rysy v poměru k oplácaným obličejům: úzké klenuté obočí, malý nos a tenké rty. Byly si tak podobné, že by to mohly být sestry, možná dokonce dvojčata. Tato měla asi trochu šedivější vlasy, podle toho, co jsem viděla zpod velkolepého klobouku, který byl tak zvláště nakloněný a zakroucený, až se květy kandíků nakupily *pod* jeho okrajem.

„... I kdyby to mělo zabrat celý den.“ Lehce zvýšila hlas, aby zněla důrazněji. „Jako nevěsta budeš potřebovat výbavu a taky ji dostaneš.“

Lady Cecilie namítla: „Nemůžete mě donutit ji nosit.“